

LACKFI JÁNOS

Leltárvers Molnár Krisztina Ritának

Mint aki mániákus, nem nyugszik soha,
csatába indul, vesszen az idő,
mindent letisztogat, na nézzenek oda,
vad Don Quijoteként, pedig csak gyenge nő.

Nem is gyenge, bántja őt, hogy a lombok
sárgafoltosak, vérzőn vöröslenek,
hát visszafesti most zöldre, s ami lehullott:
a fára ragaszt minden levelet.

Ki szembe jön az utcán, azt makacs
elszánással ráncatlanítja majd,
hajszálcsettrel minden kis pamacs
ősz szálát újrafest, megelőzi a bajt.

Minden órába visszatölti most
a mázsaszámra kiömlött időt,
és újraindít minden villamost,
feltörli a múltat is, mert kidőlt.

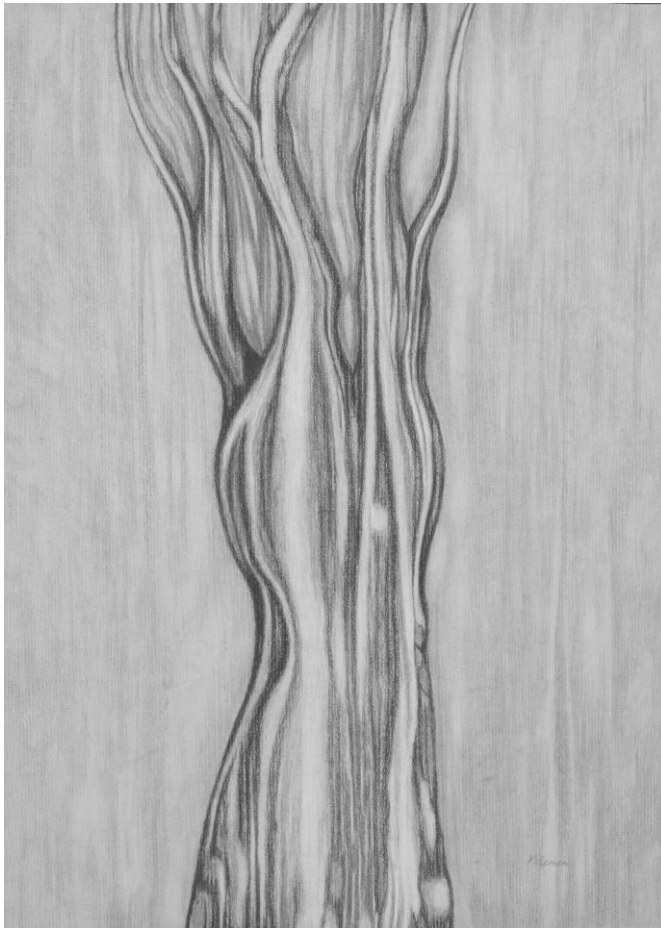
Akárhová néz, teendő van ezer,
a történelmet visszapörgeti,
vesztett csatákat markánsan kikezel,
gondnak éppen elég az e heti.

Az újságokban is hangyállik az idő,
elrendezgeti időtlenre mind,
felcseréli a betűket, merő
poézis lesznek, fensőbb rend szerint.

A falakon kegyetlen idő-marás,
ő percet, évet szépen csiszatol,
felizzik, íme a régi parázs,
beköltözés-szag, ím a friss akoll!

S a világtérképet is kitakarítja ám,
fiatal népek összesereglenek,
sumér valcerre kólóznak nagy lazán,
ezer zászló, a hangulat remek.

Ő fentről kinevezett időfelelős,
igazi ejtőernyős, ki felfelé bukik,
bestoppol mindent egy spulni jó erős
cérnával. Mennyi a szúrágta luk itt!

Kelemen József: Dobogókői fészek